

Sygnatura akt XIII GC 1171/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Łódź, dnia 7 lutego 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XIII Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Piotr Chańko

Protokolant: sekretarz sądowy Izabela Ćwiklińska

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2020 roku w Łodzi

na rozprawie sprawy z powództwa A. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

- 1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz A. K. kwotę 1.501 zł (jeden tysiąc pięćset jeden złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 lutego 2019 roku do dnia zapłaty;**
- 2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz A. K. kwotę 1.756,92 zł (jeden tysiąc siedemset pięćdziesiąt sześć złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu;**
3. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi na rzecz A. K. kwotę 36,08 zł (trzydzieści sześć złotych osiem groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego.

Sygnatura akt XIII GC 1171/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 marca 2019 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. wniósł o zapłatę od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 1.501 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 lutego 2018 roku do dnia zapłaty tytułem części odszkodowania za koszty najmu pojazdu zastępczego. W uzasadnieniu powód wskazał, że wynajął poszkodowanemu T. S. pojazd zastępczy na czas likwidacji szkody po kolizji z dn. 30 listopada 2018 roku, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki M. (...) o nr rej. (...) na łączny okres 30 dni, a następnie poszkodowany dokonał przelewu wierzytelności z tego tytułu na jego rzecz. Powód wskazał, iż umowa najmu została zawarta z poszkodowanym, zanim został on poinformowany o możliwości organizacji najmu przez pozwanego. Nadto powód poinformował, iż wielokrotnie kontaktował się z pozwanym drogą elektroniczną celem uzyskania warunków najmu oferowanego przez pozwanego. Wiadomości te pozostały jednak bez odpowiedzi. Ubezpieczyciel z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego wypłacił odszkodowanie w wysokości 6.642 zł, podczas gdy całkowity koszt najmu wyniósł 12.915 zł. Na dochodzoną należność składa się różnica między całkowitym kosztem najmu pojazdu zastępczego od powoda, a kwotą wypłaconą przez pozwanego tytułem odszkodowania.

/pozew k. 5-12/

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu przyznał, że uznał swoją odpowiedzialność co do zasady za skutki wypadku drogowego z dnia 30 listopada 2018 roku i wypłacił odszkodowanie w wysokości 6.642 zł, uznając za zasadny okres najmu w wymiarze 30 dni po stawce 180 zł netto za dobę najmu. Pozwany zakwestionował żądanie pozwu wskazując, iż dochodzona kwota została wyliczona po zawyżonej stawce najmu. Nadto wskazał, że po szkodzie poinformował zgłaszającego szkodę o możliwości zapewnienia przez pozwanego

dla osoby poszkodowanej na czas naprawy pojazdu zastępczego na koszt pozwanego oraz o tym, że jeśli poszkodowany zdecyduje się na wynajęcie pojazdu w innej wypożyczalni, pozwany zwróci koszty najmu do kwoty 180 zł netto za dobę w przypadku najmu pojazdu w klasie K. Pozwany zakwestionował również twierdzenia powoda, jakoby wielokrotnie, mimo licznych monitów odmawiał podania pełnomocnikowi powoda szczegółów proponowanego najmu pojazdu zastępczego. Pozwany zakwestionował także początkowy termin naliczania odsetek.

/odpowiedź na pozew k. 41-45/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 listopada 2018 roku miała miejsce kolizja drogowa z udziałem pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...), którego właścicielem był T. S.. Sprawca był ubezpieczony w zakresie OC w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

/okoliczności bezsporne/

Na mocy pełnomocnictwa z dnia 30 listopada 2018 roku poszkodowany upoważnił powoda do reprezentowania w sprawie szkody w pojeździe marki M. (...) doznanej w wyniku wyżej opisanego zdarzenia. Wszystkimi sprawami związanymi z najmem pojazdu zastępczego zajmował się powód jako pełnomocnik poszkodowanego.

/pełnomocnictwo k. 49, zeznania T. S. k. 158v./

Szkoda została zgłoszona pozwanemu towarzystwu ubezpieczeniowemu drogą elektroniczną przez pełnomocnika poszkodowanego w dniu 3 grudnia 2018 roku.

/wiadomość e-mail k. 51/

W trakcie likwidacji szkody poszkodowany użytkował pojazd zastępczy od 4 grudnia 2018 roku do 3 stycznia 2019 roku (30 dni). Łączny koszt najmu wyniósł 12.915 zł brutto. Na wskazaną kwotę złożyło się 30 dni najmu pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) po stawce 350 zł netto za dobę. Poszkodowany nie prowadził działalności gospodarczej, nie jest płatnikiem podatku VAT oraz nie ma możliwości odliczenia podatku VAT od wynajmu pojazdu zastępczego.

/umowa najmu k. 19, oświadczenia k. 20v., protokół zdawczo – odbiorczy k. 21, faktura k. 22, zeznania T. S. k. 159/

W dniu 4 grudnia 2018 roku poszkodowany zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Powód poinformował pozwanego o ww. umowie.

/umowa przelewu wierzytelności k. 20, zawiadomienie k. 23/

Poszkodowany wskazał, iż nie posiada innego pojazdu, którym mógłby zastąpić pojazd uszkodzony. Uszkodzony pojazd był wykorzystywany przez poszkodowanego m.in. do dowozów chorej matki poszkodowanego do szpitala oraz wykonywania czynności związanych z prowadzeniem gospodarstwa domowego. Poszkodowanemu zależało na wynajęciu dużego pojazdu zastępczego z uwagi na fakt, iż musiał wozić mamę po operacji, która chodzi o kulach i nie może zginać nogi - na rehabilitację.

/oświadczenie k. 20v., zeznania T. S. k. 158v. -159/

Poszkodowany poza uszkodzonym w wyniku kolizji pojazdem marki M. (...) posiadał także pojazd marki L.. Pojazd ten nie był przez niego użytkowany ponieważ miał niesprawny silnik. Z uwagi na wiek samochodu poszkodowany zrezygnował z jego naprawy. Mama poszkodowanego dysponowała pojazdem marki C., ale po operacji pojazd ten nie był użytkowany z uwagi na jego mały rozmiar. Pojazd miał za małą przestrzeń pomiędzy fotelami i mama poszkodowanego nie mogła do niego wsiąść.

/zeznania T. S. k. 159/

W dniu 4 grudnia 2018 roku powód skontaktował się z pozwanym drogą mailową celem przedłożenia szczegółowych warunków wynajmu pojazdu zastępczego.

/wiadomość e-mail k. 28/

W odpowiedzi na powyższą wiadomość z **dnia 6 grudnia 2018 roku** pozwany poprosił o wskazanie numeru szkody.

/wiadomość e-mail k. 30/

W wiadomości z dnia **11 grudnia 2018 roku** powód przekazał pozwanemu numer szkody. Kolejne wiadomości powód skierował do pozwanego w dniach **21 grudnia 2018 roku oraz 28 grudnia 2018 roku**.

/wiadomości e-mail k. 32-36/

W wiadomości e-mail z dnia 11 grudnia 2018 roku powód został poinformowany przez przedstawiciela pozwanego o możliwości organizacji najmu pojazdu zastępczego oraz iż pozwany zastrzega sobie prawo weryfikacji kosztów najmu do kosztów celowych i ekonomicznie uzasadnionych, a zatem do wysokości wskazanych jako uznawane przez pozwanego. W wiadomości wskazano także, iż weryfikacja stawek będzie dokonana w przypadku klasy K i E do kwoty 180 zł. Powód posiada wieloletnie doświadczenie w likwidacji szkód komunikacyjnych, zajmuje się tą działalnością również zawodowo.

/wiadomość e-mail k. 50/

W protokole oględzin z dnia 13 grudnia 2018 roku została zawarta informacja o możliwości zorganizowania bezpłatnego najmu pojazdu zastępczego na czas naprawy uszkodzonego pojazdu. Umieszczono także informację, iż w razie wynajęcia pojazdu zastępczego we własnym zakresie koszty najmu zostaną zweryfikowane do wskazanych w tabeli kwot.

/protokół oględzin k. 62/

Poszkodowany po wynajęciu pojazdu zastępczego od powoda otrzymał informację o możliwości organizacji najmu przez pozwanego. Poszkodowany nie kontaktował się samodzielnie z pozwanym.

/zeznania T. S. k. 158v. -159/

Poszkodowany nie znał stawek najmu pojazdów zastępczych, jednak porównywał stawki i przyznał, iż najem pojazdu zastępczego od pozwanego towarzystwa ubezpieczeniowego byłby tańszy. Poszkodowanemu zależało na organizacji najmu w sposób bezgotówkowy, a także, aby najem był bez kaucji oraz aby nie było udziału własnego w szkodzie i limitu kilometrów, ponieważ poszkodowany wynajętym pojazdem był kilkakrotnie w W.. Powód nie informował poszkodowanego o treści korespondencji prowadzonej z pozwanym.

/zeznania T. S. k. 158v.-159/

Powód w wiadomości e-mail z dnia 24 stycznia 2019 roku wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 12.915 zł oraz poprosił o przesłanie akt szkodowych..

/wiadomość e-mail k. 23-24/

Na mocy decyzji z dnia 31 stycznia 2019 roku przyznał odszkodowanie z tytułu ubezpieczenia OC w wysokości 6.642 zł powołując się na przedstawioną osobie zgłaszającej szkodę propozycję skorzystania z najmu pojazdu zastępczego za jego pośrednictwem oraz informację o akceptowanej stawce dla klasy pojazdu E na poziomie 180 zł netto. Wyплата wskazanej kwoty nastąpiła w dniu 4 lutego 2019 roku.

/decyzja k. 26, potwierdzenie wypłaty k. 27/

M. (...) należy do Vanów segmentu E, zaś A. (...) należy do podstawowego segmentu F. Żaden z pojazdów zawartych w cennikach, którymi posługiwał się pozwany nie należy do tej samej klasy co uszkodzony pojazd marki M. (...). Pojazdy oznaczone przez pozwanego jako pojazdy klasy E (np. M. (...), B. (...), V. (...), A. (...), L. (...)) w rzeczywistości należą do pojazdów niższej klasy - klasy D.

Wartość rynkowa za wynajem pojazdów zastępczych w okresie około miesiąca zawierała się w zakresie od 169 do 446 zł netto za dobę na terenie województwa (...).

/opinia biegłego k. 114-121/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w całości.

Zgodnie z treścią art. 509 §1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W niniejszej sprawie legitymacja czynna powoda wynikała z faktu przeniesienia na niego przez poszkodowanego wierzytelności z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Powód wystąpił z roszczeniem częściowym.

Podstawę odpowiedzialności pozwanego w niniejszej sprawie stanowi przepis art. 822 k.c. Stosownie do jego treści przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Warunki odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za szkodę komunikacyjną zostały doprecyzowane w treści ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 473 z późn. zm., dalej jako ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych). Zgodnie z treścią art. 34 ust. 1 powołanej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Zgodnie z regulacją art. 36 ustawy, odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Na gruncie niniejszej sprawy zasada odpowiedzialności pozwanego towarzystwa ubezpieczeń nie była kwestionowana. Sporna była natomiast wysokość koniecznej do naprawienia szkody. W świetle art. 361 k.c. stosowanego na mocy odesłania z art. 22 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Powołany przepis statuuje w polskim porządku prawnym zasadę pełnego odszkodowania za wyrządzoną szkodę, jednocześnie ograniczając wysokość odszkodowania do wysokości tej szkody.

W odniesieniu do pojęcia szkody wynikłej z wypadku komunikacyjnego w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje wydatki na najem pojazdu zastępczego (por. uchwałę składu 7 sędziów SN z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11, OSNC 2012 nr 3, poz. 28). Poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania najtańszej oferty na rynku. Cięży na nim obowiązek współdziałania z wierzycielem przy wykonaniu przez niego zobowiązania zgodnie z treścią tego zobowiązania i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje – także w

sposób odpowiadający tym zwyczajom (art. 354 k.c.). W przeciwnym razie naraża się na zarzut przyczynienia się do zwiększenia rozmiarów szkody (art. 362 k.c.).

Na gruncie niniejszej sprawy o wysokości szkody rozumianej jako koszt najmu pojazdu zastępczego decydowały dwa czynniki - czas najmu pojazdu zastępczego oraz wysokość dobowej stawki czynszu najmu. Osią sporu okazała się jedynie kwestia stawki dobowej najmu.

Powód przyjął stawkę dobową w kwocie 430,50 zł brutto za najem pojazdu. Pozwany zakwestionował koszt najmu pojazdu zastępczego powołując się na przedstawioną w toku likwidacji szkody propozycję wynajęcia pojazdu przez podmiot z nim współpracujący oraz uprzedzenie poszkodowanego o możliwości weryfikacji stawki dobowej najmu do kwoty 180 zł netto w razie skorzystania z usług konkurencyjnego podmiotu. W niniejszej sprawie szkoda została zgłoszona pozwanemu przez powoda działającego z upoważnienia poszkodowanego T. S. drogą mailową w dniu 3 grudnia 2018 roku. W chwili zgłoszenia szkody poszkodowany nie dysponował jeszcze pojazdem zastępczym od powoda, bowiem umowa najmu została zawarta dzień po zgłoszeniu szkody, tj. w dniu 4 grudnia 2018 roku. Tego samego dnia pełnomocnik poszkodowanego przesłał do ubezpieczyciela wiadomość e-mail z prośbą o przedłożenie szczegółowych warunków wynajmu pojazdu zastępczego. W odpowiedzi na powyższe zapytanie pozwany w dniu 6 grudnia 2018 roku poprosił o wskazanie numeru szkody. Numer ten - który był niezbędny celem ustalenia w jakiej sprawie powód kieruje zapytanie - został wskazany przez pełnomocnika poszkodowanego **dopiero w dniu 11 grudnia 2018 roku**. Z dokumentów złożonych do akt sprawy wynika, że pozwany jeszcze tego samego dnia przesłał informację o możliwości wynajęcia pojazdu zastępczego za pośrednictwem pozwanego na adres e-mail powoda: (...) Z tego samego adresu e-mail nastąpiło wcześniejsze zgłoszenie szkody. Nie ma przy tym znaczenia okoliczność, iż wiadomość zawierająca propozycję najmu pojazdu zastępczego nie została skierowana bezpośrednio do poszkodowanego, bowiem poszkodowany jednoznacznie potwierdził, że otrzymał informację o możliwości organizacji najmu przez pozwanego. Pozwany nie kontaktował się samodzielnie z pozwanym celem uzyskania dalszych informacji w tym zakresie, nie przejawiając w ogóle jakiegokolwiek zainteresowania propozycją.

Poszkodowany wiedząc również o możliwości weryfikacji stawki dobowej najmu zdecydował się na kontynuowanie znacznie droższego najmu w wypożyczalni powoda. Powód zaś podjął działania mające na celu zgromadzenie materiału dowodowego na potrzeby procesu nie zaś w celu „zapewnienia pojazdu zastępczego od pozwanego. Odległość czasowa pomiędzy e-mailami, ich roszczeniowy charakter nie świadczyły o próbie współdziałania z pozwanym, lecz o dążeniu do obalenia zarzutu procesowego przyczynienia się do zwiększenia rozmiaru szkody. Takie działanie w imieniu poszkodowanego niewątpliwie było elementem przemyślanej strategii ale działaniem naruszającym zasady uczciwości i rzetelności w obrocie gospodarczym. Przejawiało się to przede wszystkim w braku wskazania numeru szkody już przy pierwszym kontakcie e-mail ze strony powoda, co przy dużym doświadczeniu w relacjach z zakładami ubezpieczeń wskazywało na złą wolę i dążenie do przedłużenia toku uzgodnień z pozwanym. Przez cały ten czas bowiem powód świadczył najem na rzecz poszkodowanego i nie był w sposób rzeczywisty zainteresowany zmianą podmiotu zapewniającego pojazd zastępczy.

W ocenie tut. Sądu poszkodowany po otrzymaniu propozycji od pozwanego i przed podjęciem decyzji o kontynuacji najmu od powoda mógł i powinien rozważyć zasadność skorzystania z najmu od pozwanego po stawce znacząco niższej od stawki powoda. Zauważyć również należy, że informacja o możliwości zorganizowania bezpłatnego najmu pojazdu zastępczego na czas naprawy uszkodzonego pojazdu została także zawarta w protokole oględzin uszkodzonego pojazdu z dnia 13 grudnia 2018 roku. W protokole tym wskazane zostały także ceny najmu pojazdów zastępczych w poszczególnych klasach. Poszkodowany protokół podpisał i w zasadzie nie miał żadnych pytań odnośnie szczegółów tej propozycji. Powyższe potwierdza zatem, że korespondencja inicjowana przez powoda miała na celu jedynie gromadzenie dokumentacji na potrzeby procesu.

W ocenie Sądu zapytanie o warunki najmu proponowane przez pozwanego przesłane na ogólnego maila pozwanego towarzystwa ubezpieczeń już po skorzystaniu z najmu od powoda nie świadczyło o rzeczywistym zainteresowaniu poszkodowanego propozycją pozwanego, a jedynie stanowiło próbę zasymulowania takiego zainteresowania, które jednakże po fakcie nie mogło być uznane za skuteczne. Prowadzona przez powoda korespondencja e-mail jest

w ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę jedynie taktyką procesową oraz sposobem zabezpieczenia się na wypadek przyszłego zarzutu zaferowania tańszego pojazdu, a także miała na celu wyłącznie uzyskanie jak najwyższych kosztów związanych z najmem pojazdu zastępczego. Prowadzenie korespondencji tej dodatkowo potwierdza, iż poszkodowany nie był zainteresowany propozycją najmu pojazdu zastępczego za pośrednictwem pozwanego, zaś działanie pełnomocnika poszkodowanego ukierunkowane było tylko i wyłącznie na kontynuowanie przez poszkodowanego najmu w jego wypożyczalni, po wyższej stawce na koszt pozwanego. Sąd nie uwzględnił także twierdzeń powoda, iż poszkodowany nie skorzystał z najmu pojazdu zastępczego z uwagi na brak odpowiedzi pozwanego na kierowane do niego zapytania. Pozwany odpowiedział bowiem na kierowane do niego zapytania w dniach 6 i 11 grudnia 2018 roku.

W niniejszej sprawie Sąd miał również na uwadze, iż poszkodowany wynajął pojazd o zupełnie innej klasie niż klasa pojazdu uszkodzonego. Uszkodzony pojazd marki M. (...) należy do Vanów segmentu E, co wynika z przedłożonej opinii biegłego sądowego, natomiast pojazd wynajęty poszkodowanemu przez powoda był klasy wyższej, czyli klasy F podstawowego segmentu. W tym miejscu należy wskazać, iż zarówno w wiadomości e-mail z dnia 11 grudnia 2018 roku (k. 50), jak i protokole oględzin (k. 62v.) pozwany ustalił stawkę za najem pojazdu zastępczego klasy E na kwotę 180 zł netto. Odnosząc się do wskazań biegłego, iż żaden z pojazdów zawartych w cennikach, którymi posługiwał się pozwany nie należy do tej samej klasy co uszkodzony pojazd marki M. (...) wskazać należy, że pozwany jednoznacznie wskazał na gotowość organizacji dla poszkodowanego pojazdu analogicznego do pojazdu uszkodzonego za ww. stawkę dobową. Poszkodowany nie zainteresował się jednak propozycją pozwanego, a tym samym nie miał okazji przekonać się, czy organizacja najmu takiego pojazdu jest możliwa.

Podsumowując, w zakresie uzasadnionego przebiegiem procesu likwidacji szkody okresu najmu, który pozostawał pomiędzy stronami bezsporny, Sąd uznał za zasadny najem w okresie 9 dni z zastosowaniem stawki pozwanego tj. 430,50 zł brutto. Umowa najmu pojazdu zastępczego z dnia 4 grudnia 2018 roku była umową zawartą na czas nieoznaczony, a czynsz najmu płatny był za każdy dzień najmu. Zgodnie z art. 673 § 1 k.c. jest czas trwania najmu nie jest oznaczony, zarówno wynajmujący, jak i najemca mogą wypowiedzieć najem z zachowaniem terminów ustawowych. Zgodnie zaś z § 2 ww. przepisu termin ustawowy wypowiedzenia w przypadku najmu dziennego wynosi jeden dzień. Gdyby zatem poszkodowany wypowiedział najem w dniu 11 grudnia 2018 roku, to z uwzględnieniem 1 dniowego okresu wypowiedzenia, poszkodowany mógłby (i powinien) wynająć pojazd zastępczy od wypożyczalni współpracującej z pozwanym od dnia 13 grudnia 2018 roku. W okresie pozostałych 21 dni Sąd zastosował stawkę pozwanego wynoszącą 221,40 zł brutto. Pozwany, co wynika ze stanowiska z postępowania likwidacyjnego, jak i konsekwentnego stanowiska procesowego, był gotów zorganizować najem za niższą stawkę. Brak było zatem podstaw do uznania w zakresie ww. okresu najmu stawki powoda. Co się tyczy początkowych dziewięciu dni najmu, warto podkreślić, że zasadnym było zastosowanie stawki powoda z tej przyczyny, że w tym okresie (4-12 grudnia 2018 roku) poszkodowanemu nie została jeszcze złożona propozycja najmu przez pozwanego.

Łączny zasadny koszt najmu wyniósł zatem 8.523,90 zł (9 x 430,50 zł + 21 x 221,40 zł). Bezspornym było, że pozwany wypłacił kwotę 6.642 zł. Różnica odnosząca się do kosztów najmu pojazdu zastępczego wyniosła **1.881,90 zł**. Jednak z uwagi na fakt, iż pozwany dochodził w niniejszej sprawie kwoty 1.501 zł tytułem części odszkodowania za koszty najmu pojazdu zastępczego Sąd zasądził wskazaną kwotę w punkcie 1. wyroku.

O ustawowych odsetkach za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych zgodnie z żądaniem pozwu tj. od dnia 26 lutego 2019 roku, uznając wskazaną przez powoda w pozwie datę początkową dochodzenia odsetek 26 lutego 2018 roku jako oczywistą omyłkę pisarską w zakresie oznaczenia roku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Koszty te wyniosły 1.756,92 złotych (koszty zastępstwa procesowego 900 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, opłata sądowa od pozwu 76 zł, wydatki na opinię biegłego 800 zł).

W oparciu o treść przepisu art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2019 r., poz. 785), sąd nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi na rzecz powoda kwotę 36,08 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego.

ZARZĄDZENIE

(...)

2 marca 2020 roku